

πῶβγαλῖς, π' δὲν εἶνι ἄλλον 'ς τοὺν ἀπάνου κόσμον. Συνών.
βλ. εἰς λ. γ ι α σ ι ᾶ.

γιασεμάκι τό, πολλαχ. γιασεμάτσι Μεγίστ. γιασιμάκι
'Αθῆν. (παλαιότ.) Πάτμ. Σύμ. γιασιμάκιν Ρόδ. γιασιμάκι
Κῶς (Κέφαλ.) Ρόδ. γιασ'μάκ' Σάμ. (Παλαιόκαστρ.) γιασι-
μάτσι 'Αστυπ. διασιμάκι Θήρ. 'Ιων. (Σμύρν.) Κωνπλ. Λῆμν.
Τῆλ. διασιμάκ' Λῆμν.

'Υποκορ. τοῦ οὐς. γ ι α σ ε μ ῖ διὰ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άκι. Διὰ τὸν τύπ. δ ι α σ ε μ ᾶ κ ι πβ. λ. γ ι ᾶ.

Μικρὸς κλῶνος ἀνθισμένης γ ι α σ ε μ ι ᾶ ἢ ἀπλῶς τὸ
φυτὸν γ ι α σ ε μ ι 1, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.: Τὸ γιασεμάκι
ποῦ' χω'ς τῇ γλάστρᾳ δὲ θέλει νὰ προκόψῃ 'Αθῆν. || 'Ἄσμ.

'Η νύφ' εἶναι γαρίφαλο, γαμπρὸς γαριφαλάκι,
μ' ἀλήθεια κ' ἡ κονμπάρα μας μιὰ ράμνα γιασεμάκι
(ράμνα = κλωνάρι) Θράκ. (Κασταν).

Τὸ κονμπαρίβ-βασιλικὸς κ' ἡ νύφ-φη γιασεμάκι,
μ' ἀλήθεια καὶ ὁ νιόγαμπρὸς κοντσὶν τριανταφυλλάκι
(κοντσὶν = ὀφθαλμὸς φυτοῦ, μ π ο υ μ π ο ὕ κ ι) Ρόδ.

Γαρίφαλου τῆς γειτονιάς, κοντσέ μου, μὴ μ' ἀνοίξῃς
κὶ σὺ, ἄσπρον διασιμάκι μου, 'ς τὰ ξένα μὴν ἀργήσῃς
(κοντσές = μπουμπούκι) Λῆμν.

'Η τθάλασσα μοῦ τό 'φας τ' ἄσπρομ-μον γιασιμάτσι
τσ' ὅσο νὰ ντζῶ θὰ στάντζουσιν δὰ σείλη μου φαρμάτσι
(ἐκ μοιρολ.) 'Αστυπ.

Τριαντάφυλ-λό μ', μῆμ-μαραθῆς, δγόσμε μου, μῆμ-μα-
δήσῃς
τσαί, ἄσπρογ-γιασεμάτσιμ-μον, 'ς τὰ ξένα μὴν ἀργήσῃς
Μεγίστ.

'Αχ, ἄσπρο διασιμάκι μου, ποῦός σου 'δωκε τὰ μύρα!
Σμύρν.

Μπαξέ μου, μὲ τὰ λούλουδα καὶ μὲ τὰ διασιμάκια
Θήρ.

γιασεμαλοιφή ἡ, ἀμάρτ. γιασιμαλοιφή 'Αθῆν. (πα-
λαιότ.)

'Εκ τῶν οὐς. γ ι α σ ε μ ῖ, ὅπου καὶ τύπ. γ ι α σ ι μ ῖ,
καὶ ἁ λ ο ι φ ῆ.

'Αρωματώδης καλλυντικὴ ἀλοιφή τοῦ δέρματος περιέ-
χουσα ἄρωμα τοῦ γιασεμιοῦ. Συνών. γ ι α σ ε μ ο π ο μ ᾶ-
δ α.

γιασεμί τό, γιασεμὶν Κύπρ. Πόντ. (Τραπ.) Τῆλ. Χίος
(Πισπιλ.) γιασιμὶν Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Τραπ.) Ρόδ. Σύμ.
γιασεμί κοιν. γιασιμί 'Αθῆν. (παλαιότ.) 'Αστυπ. 'Ηπ. (Ζα-
γόρ. Κουκούλ. Πάργ.) Κάρπ. ('Ελυμπ.) Κῶς Λέρ. Λέσβ.
Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. ('Αρν. κ.ᾶ.) Νάξ. (Μέλαν.) Προπ.
(Κύζ. Πέραμ.) Σκυρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.) Σύμ.
γιασ'μί Μακεδ. (Κολινδρ.) 'ιασιμί Νάξ. ('Απύρανθ.) ἀγια-
σιμί Στερελλ. ('Αράχ.) ἀγιασ'μί Μακεδ. (Καταφύγ.) γιαν-
σεμί Κύθηρ. γιαρσεμί Κύθν. Πελοπν. (Λακων.) γιασουμὶν
Κύπρ. (Μένεικ.) Πόντ. γιασουμί Βιθυν. (Μουδαν.) Θράκ.
(Ξάνθ. Σουφλ.) Κύπρ. (Λευκωσ.) Κωνπλ. Νίσυρ. Προπ.
(Μηχαν.)—Σ. Σκίπη, Σερεν. λουλουδ., 7—Λεξ. Βάιγ Πόπ-
πλετ. Περίδ. Αἶν. Βυζ. Μπριγκ. γιασομί Λεξ. Πόππλετ.
Κορ. 'Ατακτ. 4,78 γιασμῆς Θεσσ. (Κρυόβρ.) διασεμί Εὐβ.
(Κάρυστ. Πλατανιστ.) Θήρ. (Οἶα) διασιμί Θεσσ. (Τσαγκαρ.)
Θήρ. Λῆμν. κ.ᾶ. διασουμί Θήρ. διασίμι Φολέγ. γιασιμῆς ὁ,
Χίος (Πυργ.)

'Εκ τοῦ Τουρκ. γ α σ ε μ ι η = ἱασμος. Οἱ τύπ. γ ι α-
σεμί, γ ι α σ ο μ ῖ, γ ι α σ ο υ μ ῖ καὶ παρὰ Σομ.

1) Διάφορα εἶδη τοῦ φυτοῦ ἱάσμου, τῆς οἰκογ. τῶν 'Ελαι-
δῶν (Oleaceae) καὶ ἰδίως: α) 'Ιασμος ὁ θαμνώδης (Jasmi-
num fructicans), β) 'Ιασμος ὁ ταπεινὸς (Jasminum hu-
mile), γ) 'Ιασμος ὁ μεγανθὴς (Jasminum grandiflorum-
κοιν. καὶ Ποντ. (Τραπ. κ.ᾶ.) καὶ δ) 'Ιασμος ὁ συνεστραμμέ-
νος (Jasminum revolutum) ἔνθ' ἄν.: Τί ὥραϊα ποῦ μυρί-
ζουνε τὰ γιασεμιά 'Αθῆν. Τ' ἄλογόμ-μον θὰ πάη μόνο δου
νὰ δεθῇ 'ς τὸ γιασεμί (ἐκ παραμυθ.) Κάλυμν. Τὸ γιασεμί
θέλει κοντόκλαδο ὅπως καὶ τὸ κλῆμα Πελοπν. (Γαργαλ.) ||
Γνωμ. Σπίτ' μὴ διασιμὶ σπὶτ' χουρὶς τοὺν ἀφέντ' (κατὰ λαϊ-
κὴν πίστιν τὸ φυτὸν τοῦτο φέρει τὸν θάνατον τοῦ οἰκοδεσπό-
του) Θεσσ. (Τσαγκαρ.) 'Ἄσμ.

'Σ τὸ γιασεμί χτίζω φωλιά, κὶ ἄλλο πουλλὶ μὴ χτίση,
γιατ' εἰ' δὲ γιασεμί λειανὸ καὶ δὰ μᾶσε γρεμίση
Κρήτ.

Περιπλεγμένον-γιασιμὶ μέσα 'ς τὸ περιβόλιν,
ἔτσι περιμπλεξα κ' ἐγὼ μὲ μιὰμ-μαναχοκόρη
Κῶς

Τὸ γιασεμί 'ς τὴ βόρτα σου ἦρθα νὰ δὲ κλαδέψω
κ' ἐνόμισ' ἡ μαννούλα σου πὼς ἦρθα νὰ σὲ κλέψω
Σίφν.

Μᾶς πήρανε τὸ γιαρσεμί μὲ ὅλη του τὴ ρίζα,
π' ἀπλώναμε τὰ ροῦχα μας κὶ ἀνθίζα καὶ μυρίζα
Κύθν.

Πᾶρε, πουλλὶ μου, ἀπομονή, νὰ 'χω τσαὶ 'γὼ ἐλπίδα
τσαὶ μὲ τσαιρὸ τὸ διασιμὶ ἀθεῖ τσαὶ βγάζει φύλλα
Θήρ.

'Εμίσεψε τὸ 'ιασιμὶ καὶ σοῦ 'φῆκ' ἓνα γλῶνο
ἀνέμενέ με, μάννα μου, ἀκόμα ἓνα χρόνο
Νάξ. ('Απύρανθ.)

Γαμπρὸς εἶναι τὸ γιασουμί κ' ἡ νύφη τὸ ζιμπούλι
κὶ ὁ σύντεκνος γαρουφαλιά μὲ τὴ γενιά του οὐλλῇ
Προπ. (Μηχαν.) 2) Τὸ ἄνθος τοῦ φυτοῦ ἱάσμου, λευκοῦ
χρώματος καὶ ὁσμῆς εὐώδους καὶ λίαν εὐαρέστου κοιν. καὶ
Πόντ. (Τραπ. κ.ᾶ.): 'Ἄσμ.

Τὰ γιασεμιά βελόνιαζα μὲ μιὰ κλωνιά μετᾶξι,
σὰν ἄργεῖες νὰ 'ρθῆς νὰ σὲ δῶ, τὰ πέταξα 'ς τὰ δάση
Κρήτ. (Βάμ.)

'Ασπρο κατᾶσπρο γιασουμί καὶ κρυσταλλένια βρούση
κατέβασε κροῦ νερό, νὰ πιῇ τὸ κυπαρίσσι
Νίσυρ.

'Ο μισεμὸς σου μ' ἔκανε κὶ ὁ μισεμὸς σου μ' ἔχει
σὰ 'ιασεμί ποῦ μαραθῇ καὶ μυρωδιὰ δὲν ἔχει
Νάξ. ('Απύρανθ.)

Σήμωρα τ' ἄσπρο διασιμὶ βγῆκι νὰ σιοριανίσῃ,
Θέ μου, κὶ κάνι συννιφιδά, ἡλίους μὴ δὸν μανρίση!
Λῆμν. || Ποίημ.

Γέμισε ὁ φράχτης γιασεμιά κ' ἡ στέρνα γέμισε ἄστρο
Ι. Παναγιωτόπ. εἰς 'Ανθολ. Η. 'Αποστολίδ., 324.

'Η λ. καὶ ὡς κύρ. ὄν. γυν. ὑπὸ τύπ. Γιασεμὴ πολλαχ.
καὶ ὡς ἄρσ. Γιασεμῆς Προπ. (Μαρχαρ.) Χίος (Βροντ.),
Γιασιμῆς Θράκ (Μάδυτ. κ.ᾶ.), ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. Γιασε-
μῆς 'Αθῆν. Σίφν. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τύπ. 'Ιασιμῆς Νάξ.
('Απύρανθ.)

γιασεμιά ἡ, ἐνιαχ. 'ιασεμιά Νάξ. ('Απύρανθ.) 'ασιμιά
'Ηπ. — Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ οὐς. γ ι α σ ε μ ῖ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. 'ι α σ ε-
μ ῖ, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ᾶ.

Γ ι α σ ε μ ι 1, τὸ ὅπ. βλ.: 'Ἄσμ.

